

на тѣзи които са продигать отъ болестъ, но при сичкыя златъ цвѣтъ на жидкостѣта която свѣташе въ чашата му, намръщеного му лице показваше че той ковѣше нѣкои планове за отмъстанье.

Капетанинтъ и другаритъ му піяхъ во здравіе на отежтвующыя си събратъ, и бѣяхъ лакомо едно чудесно печено, на което само благоуханіето въсхищаваше Пикильо, който правъ имъ служаше; туй бѣше обикновенната му длѣжность.

Тосъ часъ чухъ силно хлопанье на вратата на гостинницата.

« Да не сж нѣкои пѣтници? рече капитаннитъ; тогасъ е излишно да са мръднемъ отъ тука, защото не чухъ тропанье отъ кола.

— Да не сж собировеъ на инквизиціята? думахъ помежду си другитъ, които знаяхъ каква честь имаше гостинницата.

— Е! Тако ми светого Ивана и светого Іакова, пое капитаннитъ, нека видимъ що е преди да отворимъ . . . иди . . . не ты Пикильо! . . . не можешъ на сичко ты да служишъ . . . дай ми да піѣхъ, и иди ты Карнезе. »

Карнезо станъ отъ трапезата, излѣзе и са върхъ подиръ малко, като водяше одного малкаго господина съ лице околчато и засмѣно, който държеше въ едната си рѣка бѣдни едни дисагы а съ другата водяше едно момиче около тринайсетъ годишно черничко, живостно и пріятно, което са причерви еще повече и наведе очи щомъ видѣ многочисленното онуй събраніе.

« Азъ съмъ, господа, сыромахъ пѣтникъ, ветытъ ми колца са строшихъ, и вы молижъ да приемете гостолубиво и мене и племенницата ми Жуанита, която не е толкози непріятна, кѣкъто видите; поклони са, сыно, поздрави! »

Жуанита поздрави, и Пикильо смаянъ до припадване опрѣ са о стола на капетанина. Той не можаше да си истълкува какво осѣщаше въ тѣзи минута когато чу туй име, когато видѣ тѣзи мома, която позна щомъ стигнъ; въспоминаніето за нея, за Петралби бѣхъ дълбоко напечатаны въ сърдцето му; и